

Arrest

nr. 232 201 van 4 februari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 september 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij op 26 september 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 30 april 2010 samen met haar echtgenoot een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 september 2010 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in. Op 12 oktober 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 1 december 2010 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 56 998 van 28 februari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster en haar echtgenoot.

Op 2 september 2011 wordt de aanvraag van 1 september 2010 ongegrond bevonden.

Op 27 september 2011 worden aan verzoekster en haar echtgenoot bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van verzoekster en haar echtgenoot beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

Op 29 oktober 2011 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 29 oktober 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 7 november 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 23 november 2012 wordt verzoekster gerepatrieerd.

Op 23 augustus 2018 dient verzoekster samen met haar echtgenoot een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 13 september 2019 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 232 200 van 4 februari 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Op 13 september 2019 wordt aan de echtgenoot van verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nummer 239 139.

Op 13 september 2019 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Mevrouw,

Naam, voornaam: P., T. (...) geboortedatum: (...).1980 geboorteplaats: G. (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

- “- Schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van de artikelen 3, 8 en 13 E. V.R.M. ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur; en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;
- Miskennis van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013 ;
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht ;

7.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

7.2.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelikheden in het dossier rekening gehouden.

7.3.

Bij een gedwongen terugkeer naar Armenië, dreigt de verzoekster blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met de mogelijke risico's die de verzoekster loopt bij een gedwongen terugkeer.

Zo laat de verwerende partij na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van het artikel 3 E.V.R.M. en het artikel 8 E.V.R.M.

Nochtans is de Dienst Vreemdelingenzaken hiertoe bij wet verplicht.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

De verwerende partij kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat de verwerende partij bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het gegeven dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum.

7.4.

- Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

- Aangaande het artikel 8 EVRM en het artikel 3 EVRM

- Aangaande het artikel 74/13 Vreemdelingenwet

- 7.4.1.

Zoals hoger uiteengezet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent deze verdragsbepalingen.

- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft tevens de formele motiveringsplicht geschonden door helemaal niets te motiveren omtrent de individuele situatie van de verzoekster.

Toegepast op voorliggend dossier, kan het volgende waargenomen worden :

- Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de specifieke problematiek op het vlak van gezondheidszorg in Armenië.

- Niettegenstaande verzoekster en haar partner een zwangerschapswens hebben, hebben zij ernstige aanslepende fertiliteitsproblemen en bij terugkeer naar het land van herkomst dreigen zij geen adequate medische behandeling te zullen krijgen.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de fertiliteitsproblematiek.

De beslissing stelt enkel :

"Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. "

- 7.4.2.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"(...)"

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;

2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfwet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

- Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?
- Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?
- Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?
- Zijn er minder verregaande oplossingen?

Verzoekster en haar partner wonen in België sinds 2010. Verzoekster werd op datum van 05/12/2012 gerepatriëerd naar Armenië maar zij kwam zo spoedig als mogelijk terug naar België omdat verzoekster en haarpartner in het besef leven dat zij hun zwangerschapswens niet in Armenië kunnen vervullen.

Verzoekster citeert :

"Betreft P. T. (...), °(...)-1980

Patiënte ondergaat allerhande onderzoeken en behandelingen voor zwangerschap sedert 8 jaar. Tot nu toe geen succes, behalve éénmaal in oktober 2018 met als gevolg miskraam na 10 weken.

Het is wenselijk en aanbevolen om deze onderzoeken in België verder te zetten omdat reeds zovele jaren onderzoek en behandeling naar fertiliteit in België gebeurde."

(zie stuk 2 - medisch attest Dr. T. (...))

Verder :

"Geachte mevrouw, mijnheer,

Graag hierbij de gevraagde gegevens.

Volgens het echtpaar verblijven zij sinds 2010 in België. Gedurende jaren opvolging en behandeling in AZ Groeninge, Kortrijk wegens zwangerschapswens (geen kinderen).

In 2018 onderzoeken in UZ Gent waarna spontane zwangerschap (sept. 2018), jammer genoeg resulterend in miskraam op 10 weken.

De zwangerschapswens is gehypotheceerd door onvoldoende geneeskundige benadering (2008) in Armenië.

Momenteel in behandeling voor zwangerschapswens. Na voorgaande gegevens lijkt het mij medisch en humanitair niet aangewezen dit koppel onze Belgische zorgen te ontzeggen en hen over te laten aan buitenlandse geneeskunde."

(zie stuk 3 - medisch attest Dr. K. (...))

Tot slot :

"Patiënt: T. P. (...), °(...) 1980

(...)

Bovengenoemde patiënte is sinds lange tijd in behandeling voor langdurige subfertiliteit. Het betreft een gemengd probleem: tubair en mannelijk.

Aangezien er geen zwangerschap werd bekomen met intra-uteriene inseminaties, wordt er best terug overgegaan naar IVF/ICSI.

Aangezien het koppel geen mutualiteit heeft, is dit zelf door hen te betalen.

De voorgestelde IVF centra : CRG-Kortrijk-Brugge, UZ Gent of UZ VUB."

(zie stuk 4 - medisch attest Dr. T. (...))

De beslissing verwijst daarentegen enkel en alleen naar het gegeven dat de verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum.

De Dienst Vreemdelingenzaken hield evenwel geen rekening met deze feitelijkheden die reeds in het administratief dossier vervat zitten (zie de stukken 27-39 die werden toegevoegd aan het regularisatiedossier in toepassing van het art. 9bis Vw dd. 23/08/2018).

Door de verzoekster dienaangaande niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Nergens in de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van de medische problematiek, zijnde de verregaande fertiliteitsproblemen, waardoor verzoekster niet weet of deze problematiek wel degelijk een element is geweest dat mee in overweging werd genomen.

Tegelijkertijd dient de Dienst Vreemdelingenzaken met alle pertinente elementen rekening te houden bij het nemen van een uitwijzingsbeslissing. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende kan zijn, gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

Bovendien stelt ook het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verwerende partij rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

(Zie het art. 74/13 Vw.)

Het spreekt voor zich dat de fertiliteitsproblematiek een ernstige reden is voor de verzoekster om het uitwijzingsbevel aan te vechten. De problematiek kadert binnen het recht op een privé-leven (art. 8 E.V.R.M. en het gezins- en familieleven (art. 8 E.V.R.M. en art. 74/13 Vw.). Bovendien heeft dit ook betrekking op de gezondheidstoestand (art. 74/13 Vw.).

Indien de verzoekster gedwongen wordt het grondgebied te verlaten dreigt het art. 3 van het E.V.R.M. geschonden te worden.

7.4.

EINDBESLUIT

De verzoekster verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 13/09/2019 en ter kennis gebracht op datum van 26/09/2019 te schorsen en te vernietigen."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 3, 8 en 13 EVRM;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet – motiveringsverplichting;
- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel;
- 'miskenning van het arrest van het EHRM Mohammed v. Oostenrijk nr. 2283/12 dd. 06.06.2013';
- artikel 7 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;
- het hoorrecht.

Ter ondersteuning haalt de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de Minister geen rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekende partij, waaronder het feit dat zij een zwangerschapswens hebben en hiervoor in behandeling zijn bij het UZ Gent. Deze stukken zouden gevoegd zijn bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en maken derhalve deel uit van het administratief dossier. De verzoekende partij werd bovendien niet gehoord, terwijl dit tot een andere besluitvorming zou hebben kunnen leiden.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister motiveert dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet). In het bijzonder stelde de gemachtigde van de Minister terecht vast dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De verzoekende partij ontkent dit niet. Zij haalt daarentegen wel aan dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij en haar partner sinds 2010 in België wonen, haar partner in 2012 gerepatrieerd werd doch zo spoedig als mogelijk terugkwam omdat zij hun zwangerschapswens niet kunnen vervullen in Armenië, hun fertiliteitsproblemen en het feit dat zij (en haar partner) in België hiervoor een behandeling ondergaan.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij elke grondslag mist.

Verweerder wijst er eerst en vooral op dat artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, zodat de verzoekende partij geen afweging hieromtrent kan verwachten in de bestreden beslissing.

Zie in die zin:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

En ook:

“dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Verweerder wijst er daarenboven op dat de verwachting van de verzoekende partij om in de bestreden beslissing een motivering inzake artikel 8 EVRM terug te vinden des te meer klemt gelet op het feit dat de afweging inzake het opgeworpen familieleven van de verzoekende partij reeds werd gemaakt in de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die samen met de bestreden beslissing betekend werd aan de verzoekende partij.

Zie in die zin:

“Verzoeker voert aan dat de beschikking in verband met artikel 8 van het EVRM eigen overwegingen in de plaats stelt, waar het bestreden bevel geen enkele melding van maakt. Evenwel wordt er in de beschikking op gewezen dat in zoverre verzoeker een motivering omtrent zijn familieleven wenst terug te vinden in de bestreden beslissing, artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt zodat verzoeker geen afweging hieromtrent kan verwachten in de bestreden beslissing. Dit is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State (cf. bijv. RvS 3 december 2015, nr. 233.125, RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647 (c)). De verwachting van verzoeker om in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een motivering inzake artikel 8 EVRM terug te vinden klemt bovendien des te meer gelet op het feit dat de afweging inzake het opgeworpen familieleven van verzoeker reeds werd gemaakt in de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die samen met het bestreden bevel werd betekend aan verzoeker. De Raad vermag voorts als annulatierechter te onderzoeken of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is voldaan en of is voldaan aan de voorwaarden voor een inmenging in het gezinsleven wanneer een schending van die

verdragsbepaling wordt opgeworpen (RvS 3 december 2015, nr. 233.125), wat in casu het geval is.” (R.v.V. nr. 160 868 van 27 januari 2016)

Verweerder benadrukt ter zake nog dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij de behandeling voor hun fertiliteitsproblemen niet zouden kunnen doorlopen in hun land van herkomst en aldaar niet kunnen worden geholpen. Om die reden kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd alwaar zij verwijst naar het recht om een kind te krijgen (ook met medische assistentie). Daarenboven moet worden opgemerkt dat, indien de verzoekende partij haar behandeling wenst verder te zetten in België, zij ten allen tijde kan terugkeren doch zich eerst in regel moet brengen met de Belgische immigratiewetgeving. Een aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De verzoekende partij ontkent dit niet. De verzoekende partij haalt wel aan dat zij bij terugkeer dreigen om geen adequate medische behandeling te zullen verkrijgen, doch zij blijven in gebreke om zulks nader toe te lichten en te staven met enig stuk.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat in de synthesesnota dd. 09.09.2019 volgende motivering werd opgenomen:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

→ Betrokkenen hebben geen kinderen

2) Gezin- en familielevens:

→ Het gezin wordt niet geschieden. Zij moeten beiden vertrekken en geen weet van andere familie in België

3) Gezondheidstoestand:

→ Geen elementen”

Er werd aldus afdoende onderzoek gedaan in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd alwaar zij een schending aanhaalt van het hoorrecht en meent dat zij niet gehoord werd bij het nemen van de bestreden beslissing en dit tot een andere besluitvorming had kunnen leiden.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie definieert het hoorrecht als volgt:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld.

In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden

als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbadian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan invoeren (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij eerder een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Het betreft een recente aanvraag, terwijl verzoekende partij uiteraard over de mogelijkheid beschikte om naar aanleiding van deze aanvraag alle nuttige elementen aan te voeren.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag. (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 60: "Aangezien volgens richtlijn 2008/115 de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is, kan het recht om te worden gehoord dus niet aldus worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.")

In deze aanvraag heeft verzoekende partij zich ten andere reeds beroepen op de fertiliteitsproblemen en de behandeling die zij hiervoor begaan, terwijl de gemachtigde van de Minister dit element heeft beantwoord als volgt in de beslissing dd. 13.09.2019: "Betrokken halen verder aan dat zij een heel grote kinderwens zouden hebben, dat zij al enige tijd in behandeling zijn voor fertiliteitsproblemen en dat zij alhier al verschillende pogingen hebben ondernomen om alsnog zwanger te worden. We dienen op te merken dat dit element, niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan dat zij dergelijke behandelingen niet zouden kunnen doorlopen in hun land van herkomst en dat zij aldaar niet zouden kunnen geholpen worden. Ook de verwijzing naar het recht om een kind te krijgen, ook met medische assistentie, wordt niet geschonden. Betrokkenen tonen niet aan dat zij zich niet zouden kunnen laten helpen in hun land van herkomst. Bovendien merken wij op dat betrokkenen, indien zij hun behandeling wensen verder te zetten in België, te allen tijde kunnen terugkeren, maar dan dienen zij zich eerst in regel te brengen met de Belgische immigratiewetgeving. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De verwijzing naar artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie en art. 22bis Grondwet kunnen tevens niet weerhouden worden daar betrokkenen tot op heden geen kinderen hebben"

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen

dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog omtrent de behandeling voor hun fertiliteitsproblemen, laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden. De verzoekende partij zet ook niet uiteen op welke wijze dit gegeven tot een andere besluitvorming had kunnen leiden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Verzoekster voert de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, artikel 13 van het EVRM en artikel 33 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk

artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster “*niet in het bezit (is) van een geldig visum*”.

Verzoekster werpt op dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat in de motieven van de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de artikelen 3 en 8 van het EVRM en er niets werd gemotiveerd over haar individuele situatie.

De Raad kan niet besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die verzoekster zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

In het kader van haar machtigingsaanvraag van 23 augustus 2018 kon verzoekster alle elementen inroepen die een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Deze aanvraag werd op 13 september 2019 onontvankelijk verklaard en bij arrest nr. 232 200 van 4 februari 2020 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. De bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde attaché als de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 september 2019. Verder kan wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM worden verwezen naar wat hierover hieronder wordt uiteengezet.

Daarnaast stelt de rechtspraak van de Raad van State dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). De Raad kan dan ook niet besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereiste belangenafweging in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, gezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt. In zoverre verzoekster meent dat expliciet moet worden gemotiveerd over de inhoud van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing kan zij dan ook niet worden gevolgd.

Er wordt volledigheidshalve ook verwezen naar punt 3.3.6. en punt 3.3.7. van dit arrest.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest.

3.3.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. *Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing de rechtspraak van het EHRM in de zaak S.H. en andere t. Oostenrijk, nr. 57813/00 van 3 november 2011 miskent. In deze zaak oordeelde het EHRM weliswaar dat het recht voor een (*in casu* Oostenrijks) koppel om zwanger te worden en daarbij voor dat doel gebruik te maken van medische assistentie voor de voortplanting beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM. Evenwel oordeelde het Hof dat de restricties in de Oostenrijkse regelgeving waarbij niet elke vorm van medische assistentie toegelaten wordt geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt. De Raad benadrukt dat dit arrest geen betrekking heeft op het verkrijgen van een medische behandeling in het buitenland maar betrekking heeft op een louter Oostenrijkse situatie. Deze zaak situeert zich niet in een migratiecontext en handelt niet over een mogelijk verblijfsrecht in zo'n geval.

Verzoekster diende samen met haar echtgenoot op 23 augustus 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster steunde haar aanvraag onder meer op de fertiliteitsproblemen en de medische behandeling in dat verband. Deze aanvraag werd op 13 september 2019 onontvankelijk verklaard. Dit is dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen. Bij arrest nr. 232 200 van 4 februari 2020 verwierp de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze onontvankelijkheidsbeslissing van 13 september 2019. De Raad oordeelde onder meer dat verzoekster niet aantoonde dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze in de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 september 2019 werd uiteengezet dat “(b)etrokkenen (...) niet aan(tonen) dat zij zich niet zouden kunnen laten helpen in hun land van herkomst.” Ook in het kader van huidig verzoekschrift toont verzoekster niet aan dat zij zich niet zou kunnen laten helpen in haar land van herkomst.

Verzoekster citeert vervolgens uit drie medische attesten die dateren van na de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Met het medisch attest van arts To. van 2 oktober 2019, het attest van arts K. van 12 oktober 2019 en het attest van arts Th. van 10 oktober 2019 kon geen rekening worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing op 13 september 2019. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift.

Op dezelfde dag als de bestreden beslissing werd aan verzoeksters echtgenoot eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. De eenheid van het gezin wordt door de bestreden beslissing niet verbroken. Verzoekster kan samen met haar echtgenoot het Schengengrondgebied verlaten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Een miskenning van de rechtspraak van het EHRM in de zaak S.H. en andere t. Oostenrijk, nr. 57813/00 van 3 november 2011 wordt evenmin aangetoond.

3.3.5. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In een synthesesnota opgesteld op 9 september 2019 en die zich in het administratief dossier bevindt wordt het volgende uiteengezet:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

(...)

*3) Gezondheidstoestand:
geen elementen”*

Verzoekster verwijst naar de medische behandelingen die zij ondergaat door de fertiliteitsproblemen die zij en haar echtgenoot ervaren. In dit verband kan worden verwezen naar wat hoger bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM werd uiteengezet. Er wordt nogmaals op gewezen dat verzoekster ook in het kader van dit verzoekschrift niet aantoonde dat zij niet zou kunnen worden geholpen in haar land van herkomst.

Er blijkt niet dat verzoekster naast de behandelingen die zij ondergaat voor de fertiliteitsproblemen gezondheidsproblemen kent.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een concrete afweging maakt. Deze bepaling weerspiegelt in die zin onder meer artikel 8 van het EVRM.

Er kan dan ook nuttig worden verwezen naar wat hoger onder punt 3.3.4. werd uiteengezet.

In een synthesesnota opgesteld op 9 september 2019 en die zich in het administratief dossier bevindt wordt het volgende uiteengezet:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13) :

1) Hoger belang van het kind:

→ betrokkenen hebben geen kinderen

2) Gezin- en familieleven:

→ het gezin wordt niet gescheiden. Zij moeten beiden vertrekken en geen weet van andere familie in België

3) Gezondheidstoestand:

geen elementen”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing op 13 september 2019.

Daarnaast wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing werd genomen op dezelfde dag en door dezelfde attaché als de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 23 augustus 2018 onontvankelijk werd verklaard. In deze beslissing werd uitgebreid ingegaan op de fertiliteitsproblemen en werd vastgesteld dat de aangehaalde elementen *“geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Hieruit volgt dat ook met de fertiliteitsproblemen van verzoekster en haar echtgenoot voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.8. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Uit wat voorafgaat, blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde minister zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid van de

Vreemdelingenwet. Voorts betwist verzoekster de vaststelling in het bestreden bevel dat zij “*niet in het bezit (is) van een geldig visum*” niet.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-41/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Bovendien staat het buiten twijfel dat de bestreden beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* dus van toepassing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaat van besluiten die zijn belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens de Terugkeerrichtlijn dienen lidstaten, wanneer is vastgesteld dat een verblijf illegaal is, in beginsel een terugkeerbesluit uit te vaardigen. De vaststelling van een terugkeerbesluit hangt dus nauw samen met de vaststelling dat het verblijf illegaal is.

Indien een vreemdeling naar behoren is gehoord over de onwettigheid van zijn verblijf in het kader van een verblijfsprocedure, dan moet deze vreemdeling niet noodzakelijkerwijze terug worden gehoord alvorens een terugkeerbesluit wordt genomen, wanneer dit terugkeerbesluit nauw verbonden is met de weigering van een verblijfsaanvraag (zie HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 60).

In casu heeft verzoekster op 23 augustus 2018 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekster werd naar behoren gehoord in het kader van deze humanitaire verblijfsprocedure. Zij kon in deze verblijfsprocedure immers naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de onrechtmatigheid van haar verblijf en alle redenen aanbrengen die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde minister zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze aanvraag werd op 13 september 2019 onontvankelijk verklaard omdat de door verzoekster aangehaalde elementen “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland*”. Hieruit blijkt dat verzoekster de gelegenheid heeft gehad daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828 (c)). Verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze terug gehoord diende te worden in het kader van de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 13 september 2019.

Daarenboven leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, luidens vaste rechtspraak van het Hof pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoekster benadrukt dat met een stereotiepe motivering geen genoegen kan worden genomen aangezien een individuele beoordeling zich opdringt. Verzoekster voert aan dat haar partner en zijzelf in België wonen sinds 2010, dat zij weliswaar op 5 december 2012 werd gerepatriëerd naar Armenië maar zo spoedig als mogelijk terugkwam naar België omdat zij en haar partner beseften dat zij hun zwangerschapswens in Armenië niet kunnen vervullen. Verzoekster citeert uit medische attesten van arts To. van 2 oktober 2019, van arts K. van 12 oktober 2019 en van arts Th. van 10 oktober 2019. In essentie wordt in deze attesten geattesteerd dat verzoekster allerlei behandelingen volgt en dit al gedurende jaren omwille van haar zwangerschapswens nu het koppel kampt met fertiliteitsproblemen.

Verzoekster geeft vervolgens zelf aan dat deze feitelijkheden zich al in het administratief dossier bevinden in het kader van haar regularisatieaanvraag van 23 augustus 2018. Op deze manier geeft verzoekster zelf aan dat zij, indien zij nogmaals gehoord zou zijn geweest voor de afgifte van de bestreden beslissing, zij elementen had willen bijbrengen die de verwerende partij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, al kende. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest elementen had kunnen aanreiken waardoor de besluitvorming in kwestie een andere afloop zou kunnen hebben gehad.

Verzoekster werpt nog op dat nergens in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van de fertiliteitsproblemen waardoor zij niet weet of deze problematiek wel degelijk een element is geweest dat mee in overweging werd genomen.

In casu heeft verzoekster op 23 augustus 2018 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In haar aanvraag wees verzoekster uitgebreid op de fertiliteitsproblemen en de behandelingen die zij in het kader daarvan ondergaat. Deze aanvraag

werd op 13 september 2019 onontvankelijk verklaard omdat de door verzoekster aangehaalde elementen “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatie of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*”. Het is pas nadat de gemachtigde van de bevoegde minister tot deze vaststelling is gekomen dat hij besloot om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Aldus werd bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de fertiliteitsproblemen van verzoekster en haar echtgenoot.

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van het Unierecht en een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur worden niet aangetoond.

3.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.12. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.13. Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET